

Monseniorul Ghika: "Singure, căsătoria împreună cu preoția pot schimba societatea."

Căsătoria: "un sacrament care se reînnoiește în fiecare zi"

Vocația este esențială în asumarea stării de viață

Monseniorul Ghika a condus «pedagogic» apostolatul valorilor: cu deosebită grijă i-a educat, i-a catehizat pe cei tineri, pentru ca opțiunile lor să fie asumate în deplină libertate și cu maximum de discernământ. Câțiva dintre fiii săi spirituali ne-au mărturisit această grijă a Monseniorului pentru educarea valorilor și ceea ce am putut constata din mărturii, dar evident, și din scrierile sale, este o supra-măsură a acestei «pedagogii», care armonizează inima cu rațiunea. Astfel, a trezit în primul rând «gustul» pentru viața spirituală, într-un secol în care triumfa raționalismul relativizant și deposedarea ființei umane de dimensiunea sa religioasă. În viața de căsătorie, pregătirea personală, riguroasă, și privirea spre Dumnezeu sunt esențiale.

Horia Cosmovici, unul dintre fiii spirituali apropiați ai Monseniorului Ghika, a fost alături de acesta între anii 1943 – 1946 și ne-a lăsat o carte de referință, «Monseniorul» (ed. M.C., 1996). Cuvintele adresate la căsătoria lui de către Monseniorul Ghika, oficiantul principal, explică simplu ceea ce soții - dar și societatea - sunt chemați să nu uite:

«Iubiții mei frați, căsătoria este un sacrament care, ca și preoția, se reînnoiește în fiecare zi. Este o «stare» prin care bărbatul și femeia pot ajunge la sfințenie, fiind pur și simplu un soț bun și o soție bună. În căsătorie, ca și în preoție, harurile nu se primesc toate deodată, ca în cazul celorlalte sacramente, ci se acordă de-a lungul zilelor, după nevoi. De aici decurge, pentru soți, necesitatea de a le cere zilnic.

În domeniul social, Dumnezeu nu și-a rezervat decât două sacramente din șapte. Anume, preoția și căsătoria. Preoția, care îl coboară pe Cristos pe altar și căsătoria, care îl aduce pe creștin în lume. Și asta este toată problema: întâlnirea dintre creștin și Cristos, Dumnezeul său.

Singure, căsătoria împreună cu preoția pot schimba societatea.»

Oglinda acestor gânduri: "Rozariul social"

Horia Cosmovici, pornind de la această experiență personală, și aprofundând legătura dintre căsătorie și viața socială, expune în aceeași carte, «Monseniorul», «Rozariul social», cu mistere ce acoperă viața publică a lui Isus, între misterele copilăriei și cele ale patimilor. Monseniorul Ghika,

după ce a cercetat propunerea, a sfătuit ca acest «Rozariu social» să fie răspândit, fiind o rugăciune pentru sfințirea vieții publice.

În primul mister «se meditează faptul că pentru a veni pe pământ Dumnezeu a ales familia. Isus vine în lume prin familie, rămâne în familie, muncește în familie și pleacă din familie atunci când își începe viața publică».

«În al doilea mister se meditează faptul că primul drum al lui Isus înainte de a-și începe viața publică a fost la Sfântul Ioan Botezătorul, pentru că acolo se practica morala naturală. Morala naturală ne învață să fim dreptți, adică să dăm fiecăruia ce i se cuvine».

«În al treilea mister se meditează faptul că prima minune a lui Isus a fost făcută cu ocazia unei căsătorii», la nunta din Cana Galileii; «dialogul a avut loc de la Inima Neprihănită a Mariei la Inima Preasfântă a lui Isus.»

«În al patrulea mister se meditează faptul că din clipa în care Isus își începe viața publică el nu mai are nimic, se dăruiește total».

«În al cincilea mister se meditează faptul că la capătul tuturor dăruirilor stă jertfa lui Isus.» «Toată viața publică a lui Isus este o neîntreruptă frângere, care se încheie cu frângerea reală a Trupului său.» Acest ultim mister încorporează Rozariul social, prin cererea ca «Sfânta Euharistie să devină centrul vieții sociale creștine».

În concluzie:

«Pentru ca o viață publică să poată fi cât mai creștinească trebuie ca ea să plece de la familia creștină, trebuie să practice dreptatea în cadrul legii naturale, dând fiecăruia ce i se cuvine, să respecte și să sprijine adevărata căsătorie creștină, să se dăruiască complet și într-o continuă renunțare, până la propria frângere, singura dovadă de netăgăduit a adevăratei iubiri de oameni, iubire de oameni pentru Dumnezeu».

Calitatea socială a apostolatului feminin, copiii și familiaritatea miracolului - alte căi alese de Monseniorul Ghika în slujirea spirituală a familiei - alcătuiesc a doua parte a acestei succinte analize.

(Continuare în numărul următor)

MARINA FARA

(«Tema familiei în spiritualitatea Monseniorului Ghika»,
Familia creștină, www.ProFamilia.ro)

Pro Memoria: Episcop Iosif Schubert

S-a născut la 6 iulie 1890 la București și a murit la 4 aprilie 1970 la München, Germania. A fost paroh și canonic al Catedralei *Sfântul Iosif* din București și s-a remarcat ca un preot înțelept și sfânt, extrem de activ în *Acțiunea Catolică* și în centrele de instrucție catehetică din București. Tot la București a fondat centre de asistență socială pentru săraci precum și revista *Buletinul Parohial*.

La 30 iunie 1950, I. Schubert a fost consacrat episcop de către Nunțiul Gerald Patrick O'Hara, fiind arestat ulterior, la 21 februarie 1951. A trecut prin închisorile de la Sighet, Pitești, Dej și Gherla, fiind eliberat în 1964, când i s-a fixat domiciliul obligatoriu la Timișul de Sus. În 1997, justiția română l-a reabilitat

din punct de vedere juridic pe fostul paroh al Catedralei și Ordinariu Substituit al Arhidiecezei de București.

Episcopul I. Schubert reprezintă în istoria Bisericii locale un exemplu de credință, de atașament și trăire creștină, un anumit tip de comportament pastoral, de noncompromis, și un anumit sistem de valori. Rămâne o victimă a represiunii anticatolice declanșată de regimul ateu, comunist.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ